

Zaak C-42/22

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

19 januari 2022

Verwijzende rechter:

Supremo Tribunal Administrativo (Portugal)

Datum van verwijzing:

16 december 2021

Verzoekende partij:

Global - Companhia de Seguros, S.A. (thans: Seguradoras Unidas, S.A.)

Verwerende partij:

Autoridade Tributária e Aduaneira

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

„Global - Companhia de Seguros, S.A.”, thans „Seguradoras Unidas, S.A.”, heeft bij de Supremo Tribunal Administrativo (hoogste administratieve rechter, Portugal) hoger beroep ingesteld tegen de uitspraak van de Tribunal Tributário de Lisboa (belastingrechtbank, Lissabon) van 30 december 2017, waarbij het administratieve beroep dat was ingesteld tegen het besluit van de belastingdienst betreffende bepaalde btw-aanslagen, vermeerderd met rente daarover, voor een totaalbedrag van 18 715,86 EUR, niet-ontvankelijk is verklaard.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Het onderhavige verzoek om een prejudiciële beslissing betreft de uitlegging van artikel 13, B, onder a) en c), van richtlijn 77/388/EEG en van de artikelen 135, lid 1, onder a), en 136, onder a), van richtlijn 2006/112/EG, die daarvoor in de plaats zijn gekomen, teneinde vast te stellen of het begrip „handelingen ter zake

van verzekering en herverzekering”, als hoofdactiviteit van een verzekeringsonderneming, ook aanverwante of nevenactiviteiten omvat, in het bijzonder de aan- en verkoop van schadevoertuigen, en of deze activiteit in zoverre ook is vrijgesteld van belasting over de toegevoegde waarde (hierna: „btw”). De verwijzende rechter wenst tevens te vernemen of deze vrijstelling kan voortvloeien uit het feit dat verzekeringsmaatschappijen vrijgesteld zijn van btw wanneer deze goederen geen recht op aftrek van btw hebben doen ontstaan. Ten slotte vraagt de verwijzende rechter zich af of de niet-vrijstelling van btw over de verkoop van schadevoertuigen in strijd is met het beginsel van fiscale neutraliteit.

Prejudiciële vragen

De verwijzende rechter stelt het Hof van Justitie van de Europese Unie overeenkomstig artikel 267 VWEU de volgende prejudiciële vragen:

„A. Moeten artikel 13, B, onder a), van de zesde btw-richtlijn en bijgevolg het huidige artikel 135, lid 1, onder a), van de btw-richtlijn aldus worden uitgelegd dat het begrip „handelingen ter zake van verzekering en herverzekering” voor de toepassing van de btw-vrijstelling ook aanverwante of bijkomende activiteiten omvat, zoals de aan- en verkoop van schadevoertuigen?

B. Moeten artikel 13, B, onder c), van de zesde btw-richtlijn en bijgevolg het daaruit voortvloeiende artikel 136, onder a), van de btw-richtlijn aldus worden uitgelegd dat de verwerving en de verkoop van schadevoertuigen worden geacht uitsluitend te zijn verricht ten behoeve van een vrijgestelde entiteit, mits deze goederen geen recht op aftrek van btw hebben doen ontstaan?

C. Is het in strijd met het beginsel van de neutraliteit van de btw dat de verkoop van schadevoertuigen door verzekeringsmaatschappijen niet is vrijgesteld van btw in gevallen waarin er geen recht op aftrek van voorbelasting bestond?”

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Zesde Richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting - Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (zesde btw-Richtlijn): artikel 13, B, onder a) en c).

Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (hierna: „btw-richtlijn”): artikel 135, lid 1, onder a), en artikel 136, onder a) (overeenkomend met artikel 13, B, onder a) en c), van de zesde btw-richtlijn, hierboven geciteerd).

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Código do Imposto sobre o Valor Acrescentado (IVA) (wetboek betreffende de belasting over de toegevoegde waarde - btw; hierna: „btw-wetboek”), goedgekeurd bij Decreto-lei n.º 394 B/84 (wetsdecreet 394 B/84) van 26 december 1984 en gecodificeerd bij Decreto-lei n.º 102/2008 (wetsdecreet 102/2008) van 20 juni 2008 (Diário da República n.º 118/2008, Série I, van 20 juni 2008), in de gewijzigde versie: artikel 9, leden 29 (thans lid 28) en 33.

Decreto-Lei n. 94-B/98, de 17 de abril, que regula as condições de acesso e de exercício da atividade seguradora e resseguradora no território da Comunidade Europeia, incluindo a exercida no âmbito institucional das zonas francas (wetsdecreet 94-B/98), van 17 april 1998 tot regeling van de voorwaarden voor toegang tot en uitoefening van het verzekerings- en het herverzekeringsbedrijf op het grondgebied van de Europese Gemeenschap, met inbegrip van de uitoefening op institutioneel gebied van de vrije zones) (Diário da República n.º 90/1998, 2.º Suplemento, Serie I-A de 17 de abril de 1998): artikel 8, lid 1.

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Het onderhavige hoger beroep is gericht tegen de uitspraak waarbij het door Global - Companhia de Seguros, S.A., thans Seguradoras Unidas, S.A., ingestelde administratief beroep tegen de btw-aanslagen met de nummers 09172471, voor het tijdvak 07/03T, 09172473, voor het tijdvak 07/06T, 009172475, voor het tijdvak 07/09T, en 09172477, voor het tijdvak 07/12T, alsmede de respectieve rente-aanslagen met de nummers 09172472, voor het tijdvak 07/03T, 09172474, voor het tijdvak 07/06T, 09172476, voor het tijdvak 07/09T, en 09172478, voor het tijdvak 07/12T, niet-ontvankelijk is verklaard.
- 2 Verzoekster is een verzekeringsmaatschappij die in het kader van haar werkzaamheden voertuigen verwerft die zijn beschadigd bij ongevallen waarbij haar verzekerden zijn betrokken, welke schadevoertuigen zij vervolgens verkoopt.
- 3 Naar aanleiding van een controle uitgevoerd door de Divisão de Inspeção a Seguradoras e Sociedades Financeiras (dienst ter inspectie van verzekeringsmaatschappijen en financiële instellingen), onderdeel van de Direção de Serviços de Inspeção Tributária (dienst inspectie belastingen) van de toenmalige Direção Geral dos Impostos (directoraat-generaal van belastingen), zijn voor het jaar 2007 correcties toegepast op de belasting over de toegevoegde waarde (btw), ten bedrage van 17 213,70 EUR, vermeerderd met rente.
- 4 Deze correcties zijn het gevolg van de aanslag van de belastingdienst met betrekking tot de verkoop van schadevoertuigen, die in het controlerapport in de volgende bewoordingen is weergegeven:

„De belastingplichtige heeft de btw op de overdracht van goederen (schadevoertuigen) niet aangegeven.

De verkoop van schadevoertuigen is een handeling die overeenkomstig artikel 3 van het (btw-wetboek) als een overdracht onder bezwarende titel van roerende zaken aan de omzetbelasting is onderworpen, tegen een tarief van 21 %, zoals bepaald in artikel 18, onder c), van het btw-wetboek.”

- 5 Bijgevolg heeft de belastingdienst de in punt 1 hierboven vermelde btw-aanslagen, vermeerderd met rente, opgelegd voor een totaalbedrag van 18 715,86 EUR.
- 6 Verzoekster heeft de bestreden aanslagen op 23 november 2009 betaald.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

Volgens verzoekster moet de verkoop van schadevoertuigen, anders dan in de bestreden uitspraak is geoordeeld, worden vrijgesteld van btw.

Krachtens artikel 9, lid 29, van het btw-wetboek (thans artikel 9, lid 28, van het btw-wetboek) zijn „handelingen ter zake van verzekering en herverzekering met inbegrip van daarmee samenhangende diensten, verricht door assurantiemakelaars en verzekeringsagenten” vrijgesteld van btw. Deze bepaling is afkomstig uit artikel 13, B, onder a) („Andere vrijstellingen”), van de zesde btw-richtlijn, dat is vervangen door het huidige artikel 135, lid 1, onder a), van de btw-richtlijn.

De redenen voor deze vrijstelling waren hoofdzakelijk van technische aard en houden verband met de conceptuele moeilijkheid om verzekeringsactiviteiten in de belastinglogica op te nemen wanneer wordt gewerkt volgens de methode van het belastingkrediet, aangezien slechts een klein gedeelte van de door de klanten betaalde premies bestemd is om de administratiekosten te dekken, alsmede met het feit dat verzekeringsmaatschappijen bepaalde financiële activiteiten uitoefenen die concurreren met andere bank- en financiële transacties, die eveneens zijn vrijgesteld van belasting uit hoofde van de richtlijn.

De Unierechtelijke bepaling die als grondslag dient voor de vrijstelling waarin het btw-wetboek voorziet, voorziet in een vrijstelling voor handelingen ter zake van verzekering en herverzekering, zonder te voorzien in enige uitzondering of beperking van de werkingssfeer ervan.

De verwijzing naar verwante diensten van assurantiemakelaars en verzekeringsagenten is opgenomen om de werkingssfeer van de vrijstelling te verduidelijken en impliceert geenszins dat andere verwante diensten niet onder de vrijstelling vallen.

Overeenkomstig artikel 8, lid 1, van Decreto-lei n.º 94 B/98 (wetsdecreet 94 B/98) van 17 april 1998 zijn verzekeringsmaatschappijen „financiële instellingen die uitsluitend ten doel hebben het directe verzekeringsbedrijf en het herverzekeringsbedrijf uit te oefenen en die tevens werkzaamheden kunnen verrichten die verband houden met of een aanvulling vormen op het verzekerings-

en het herverzekeringsbedrijf, met name wat betreft handelingen en overeenkomsten op het gebied van schadevoertuigen (...)”, zodat uit de bewoordingen van bovengenoemde bepaling duidelijk blijkt dat de wet ervan uitgaat dat het werkzaamheden betreft die verband houden met het hoofdbedrijf van verzekering en herverzekering.

Deze transacties kunnen niet los worden gezien van de normale activiteit van het onderhandelen over en het uitkeren van schadevergoeding in geval van schade, aangezien het bedrag van die schadevergoeding zal variëren naargelang de verzekeringsmaatschappij het beschadigde voertuig (of het wrak daarvan) al dan niet in ruil ontvangt en de transactie in de meeste gevallen geen winst voor de verzekeringsmaatschappij oplevert. Gelet op deze complementariteit, die ook tot uiting komt in de regeling van de sector zelf, begrijpt verzoekster niet hoe de verkoop van schadevoertuigen kan worden uitgesloten van de verzekeringsverrichtingen met het oog op de toepassing van de vrijstelling van artikel 9, lid 29, van het btw-wetboek.

Bovendien betoogt verzoekster dat het, gelet op het bepaalde in artikel 9, lid 29, van het btw-wetboek, niet logisch zou zijn indien de wetgever ervoor zou hebben gekozen om deze handelingen, die van oudsher verband houden met verzekeringsactiviteiten, niet binnen de werkingssfeer van de vrijstelling te brengen, maar de belastingvrijstelling uit te breiden tot door derden verrichte makelaars- en bemiddelingsdiensten, die gemakkelijk te scheiden zijn van de inning van premies en de betaling van vergoedingen, en waarvoor geen van de voormelde technische redenen voor vrijstelling lijkt te gelden. Gezien zijn voornemen om alle verzekeringsactiviteiten in ruime zin van belasting vrij te stellen, heeft de wetgever het immers alleen voor deze laatste verrichtingen nodig geacht de vrijstelling uitdrukkelijk vast te stellen, zodat, indien de wetgever ter zake niets zou hebben bepaald, deze verrichtingen hoe dan ook aan omzetbelasting zouden zijn onderworpen. Ook om deze reden zou de toepassing van de vrijstelling van artikel 9, lid 29, btw-wetboek derhalve vereist zijn.

Aan deze conclusie wordt niet afgedaan door het standpunt dat in sommige recente uitspraken van de administratieve en fiscale rechtbanken - in tegenstelling tot een tot dusver min of meer geconsolideerde rechtspraak (verwijzing naar de rechtspraak van de Supremo Tribunal Administrativo) - wordt ingenomen, volgens hetwelk aanverwante activiteiten zoals de aan- en verkoop van schadevoertuigen niet onder het begrip verzekeringstransacties vallen.

In de eerste plaats kan volgens verzoekster niet worden ingestemd met een uitlegging volgens welke artikel 9, lid 29, van het btw-wetboek verwijst naar artikel 8 van Decreto-lei n.º 94 B/98 (wetsdecreet 94 B/98) om het begrip „handelingen ter zake van verzekering en herverzekering” te definiëren, aangezien het gaat om een autonoom Unierechtelijk begrip dat moet worden uitgelegd in het licht van de communautaire bepaling waaruit het voortvloeit.

Voorts betekent de veronderstelde uitbreiding van de vrijstelling tot aanverwante dienstverrichtingen door assurantiemakelaars en -agenten niet dat alle aanverwante verzekeringshandelingen van de vrijstellingsregel zijn uitgesloten, aangezien volgens verzoekster de term „met inbegrip van” wordt gebruikt om een verduidelijking aan te brengen die de gemeenschapswetgever noodzakelijk achtte. Verzoekster is derhalve ook op deze grond van mening dat de vrijstelling van de betrokken handelingen krachtens artikel 9, lid 29, btw-wetboek, moet worden erkend, hetgeen moet leiden tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot gegrondverklaring van het administratief hoger beroep.

Mocht deze benadering niet worden gevolgd, dan moet het Hof van Justitie van de Europese Unie, dat krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) bevoegd is om bij wijze van prejudiciële beslissing een uitspraak te doen over de uitlegging van het recht van de Unie, worden verzocht om uitlegging, aangezien de vraag betrekking heeft op de uitlegging van het Unierecht en relevant is voor de beslechting van het geding.

Aangezien het gaat om de uitlegging van Unierechtelijke bepalingen - artikel 13, B, onder a), van de zesde btw-richtlijn en artikel 135, lid 1, onder a), van de btw-richtlijn – en het een kwestie betreft waarvan het evident is dat zij aanleiding geeft tot twijfel, temeer daar, zoals bekend, de leer en de rechtspraak van de bestuursrechtelijke en fiscale rechterlijke instanties op dit gebied niet eenvormig zijn, ook al is de formulering van de betrokken bepalingen niet gewijzigd, is het passend de kwestie voor te leggen aan het Hof van Justitie.

Zelfs indien zou worden aanvaard dat de verkoop van schadevoertuigen niet is vrijgesteld van btw in de hierboven uiteengezette bewoordingen, zou deze verkoop hoe dan ook in aanmerking moeten komen voor de vrijstelling van artikel 9, lid 33, van het btw-wetboek, zodat de bestreden btw-aanslagen en de daarover verschuldigde rente ook om die reden onwettig zouden zijn.

De bestreden uitspraak bevat dus ook op dit punt een beoordelingsfout en dient te worden vernietigd. Volgens deze bepaling zijn, voor zover van toepassing in onderhavige zaak, *„leveringen van goederen die uitsluitend zijn gebruikt voor een vrijgestelde activiteit, vrijgesteld van btw, wanneer voor deze goederen geen recht op aftrek is genoten, en de levering van goederen waarvan de aanschaffing of het gebruik geen recht op aftrek uit hoofde van artikel 21, lid 1, zou hebben gegeven”*, een bepaling die eveneens voortvloeit uit een gemeenschapsrechtelijke bepaling, namelijk artikel 13, B, onder c), van de zesde btw-richtlijn en dus artikel 136, onder a), van de btw-richtlijn.

Deze bepaling - die fundamenteel is voor de logica van het btw-stelsel - strekt ertoe de cumulatieve belastingeffecten te vermijden die zich onvermijdelijk zouden voordoen wanneer de verwerving van de goederen is geschied met uitsluiting van het recht op aftrek, hetzij omdat het verwervingen betreft die zijn verricht door vrijgestelde belastingplichtigen, hetzij omdat het gaat om goederen vermeld in artikel 21, lid 1, van het btw-wetboek. In het geval van de toenmalige

verzoekster, thans rekwirante, verrichte handelingen met „shadevoertuigen”, is het eerste deel van deze vrijstellingsbepaling van toepassing, teneinde die neutraliteit te waarborgen. Aangezien het gaat om „productiemiddelen” die enkel van belang zijn voor de verzekeringsactiviteit, moeten zij noodzakelijkerwijs worden aangemerkt als goederen die uitsluitend worden gebruikt voor een vrijgestelde activiteit, teneinde te voldoen aan de eerste voorwaarde van die bepaling.

Zelfs indien deze voertuigen een recht op aftrek hadden doen ontstaan ten gunste van de respectieve eigenaars, en aldus hadden geleid tot de inning van belasting bij de overdracht aan verzoekster, kon deze laatste, als vrijgestelde belastingplichtige, de voorbelasting nooit aftrekken, zodat zou zijn voldaan aan de tweede in deze bepaling gestelde voorwaarde voor erkenning van de daarin voorziene vrijstelling, te weten dat voor de goederen die voor de vrijgestelde activiteit zijn gebruikt geen recht op aftrek is genoten.

Samenvattend moet dus worden geconcludeerd dat de verkoop van „shadevoertuigen”, zelfs indien zou worden aangenomen dat deze transacties niet zijn vrijgesteld van belasting op grond van artikel 9, punt 29, van het btw-wetboek, hoe dan ook in aanmerking moeten komen voor de vrijstelling van artikel 9, lid 33, van die bepaling, zoals de Supremo Tribunal Administrativo heeft geoordeeld (verwijzing naar de rechtspraak van Supremo Tribunal Administrativo). Om die reden zijn de *litigieuze* aanslagen onrechtmatig wegens schending van artikel 9, lid 33, van het btw-wetboek en moeten zij dus nietig worden verklaard.

Deze conclusie overtuigt des te meer omdat de wet zelf, ondersteund en bevestigd door een deel van de bestuursrechtelijke doctrine – (verwijzing naar de nationale bestuursrechtelijke doctrine) – voorziet in het mechanisme van zelfafdracht van btw door de koper in het geval van de verkoop van shadevoertuigen door verzekeringsmaatschappijen. Volgens verzoekster blijkt uit deze wettelijke bepaling, die wordt bevestigd door de geldende bestuursrechtelijke doctrine, dat de wetgever de bedoeling had om verzekeringsmaatschappijen niet te belasten, hetgeen in het onderhavige geval in aanmerking moet worden genomen. Op basis van diezelfde motivering moet de bestreden uitspraak dus worden vernietigd en het ingestelde hoger beroep worden toegewezen.

Het openbaar ministerie bij dit Supremo Tribunal Administrativo heeft een advies uitgebracht waarin het wijst op de opportuniteit van een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267 VWEU. Met het oog hierop worden de vragen die ten grondslag liggen aan het geschil over de aard van de in casu aan de orde zijnde handelingen geformuleerd in het licht van de bepalingen van artikel 13, B, onder a) en c), van de zesde richtlijn, die in nationaal recht zijn omgezet bij (artikel 9), leden 29 en 33, van het btw-wetboek.

Korte motivering van het verzoek om een prejudiciële beslissing

De belangrijkste vraag die moet worden beantwoord is of de verkoop van zogenaamde „shadevoertuigen” door verzekeringsmaatschappijen al dan niet is vrijgesteld van btw in het licht van artikel 9, leden 29 en 33, van het btw-wetboek.

Overeenkomstig artikel 9, leden 29 en 33, van het btw-wetboek, zoals van kracht in 2007, waren van belasting vrijgesteld „handelingen ter zake van verzekering en herverzekering met inbegrip van daarmee samenhangende diensten verricht door assurantiemakelaars en verzekeringsagenten” en „leveringen van goederen die uitsluitend zijn gebruikt voor een vrijgestelde activiteit, voor zover voor die goederen geen recht op aftrek is genoten, alsmede leveringen van goederen bij de aanschaffing of bestemming waarvan overeenkomstig artikel 21, lid 1 het recht op aftrek van de btw is uitgesloten”.

Deze bepalingen zijn vastgesteld ter uitvoering van artikel 13, B, onder a) en c), van de zesde richtlijn en de uitlegging ervan is omstreden. De rechtspraak van de Supremo Tribunal Administrativo, zoals uiteengezet in het arrest van de voltallige zitting van 7 november 2012, neemt een standpunt in dat in strijd is met het meerderheidsstandpunt in de doctrine (verwijzing naar de nationale doctrine).

In het arrest van de voltallige zitting van de belastingkamer van de Supremo Tribunal Administrativo is immers naar de letter de rechtspraak toegepast die is ontwikkeld in het arrest van 19 april 2012, op grond waarvan in een situatie die vergelijkbaar is met de onderhavige zaak, de toepassing van zowel lid 29 als lid 33 van artikel 9 van het btw-wetboek is uitgesloten, dat wil zeggen dat is geconcludeerd dat de vervreemding van zogenoemde „shadevoertuigen” door verzekeringsmaatschappijen aan de belasting is onderworpen. (Verwijzing naar nationale doctrine)

Een en ander houdt in dat er sprake is van een evident geschil over de juiste uitlegging van artikel 9, leden 29 en 33, van het btw-wetboek en dus van artikel 13, B, onder a) en c), van de zesde richtlijn, die door deze bepalingen in nationaal recht is omgezet.

In het licht van het voorgaande en onverminderd de rechtspraak van de Supremo Tribunal Administrativo wordt het passend geacht om, zoals verzoekster voorstelt, het Hof van Justitie van de Europese Unie overeenkomstig artikel 267 VWEU om een prejudiciële beslissing te verzoeken teneinde de eenvormige toepassing van het Europees recht in de Unie te waarborgen.

In het onderhavige geval hebben wij te maken met een evident geschil over de uitlegging en de toepassing van het Unierecht, zoals hierboven is aangegeven, waardoor de toepassing van de zogenoemde „acte-clair”-theorie volledig is uitgesloten. Bijgevolg moet de Supremo Tribunal Administrativo, in zijn hoedanigheid van rechterlijke instantie waarvan de beslissing niet meer vatbaar is voor hoger beroep, overeenkomstig 267 VWEU een verzoek om een prejudiciële beslissing indienen, om te voorkomen dat een nationale rechtspraak wordt

geconsolideerd die mogelijk niet naar behoren rekening houdt met de geest van de zesde richtlijn.

Dit heeft het Hof van Justitie met name geoordeeld in het recente [arrest van 4 oktober 2018 in zaak C-416/17], dat op zijn beurt verwijst naar [arrest van 15 maart 2017 in zaak C-3/16 (EU:C:2017:209)], waaruit wij in de punten 32 tot en met 34 de volgende overwegingen citeren:

„32 De in artikel 267, derde alinea, VWEU neergelegde verplichting om een prejudiciële vraag voor te leggen aan het Hof moet immers worden gezien in het kader van de samenwerking tussen de nationale rechterlijke instanties in hun hoedanigheid van rechters belast met de toepassing van het Unierecht, en het Hof ter verzekering van de juiste toepassing en de eenvormige uitlegging van het Unierecht in alle lidstaten (zie in die zin arrest van 9 september 2015, *X en Van Dijk*, C-72/14 en C-197/14, EU:C:2015:564, punt 54).

33 Deze in artikel 267, derde alinea, VWEU neergelegde verwijzingsplicht heeft overigens met name tot doel te voorkomen dat zich in een lidstaat nationale rechtspraak ontwikkelt die niet met de regels van het Unierecht strookt (zie in die zin arrest van 15 september 2005, *Intermodal Transports*, C-495/03, EU:C:2005:552, punt 29).

34 Zoals het Hof herhaaldelijk heeft beklemtoond, is een in laatste aanleg rechtsprekende rechterlijke instantie per definitie de laatste instantie waarbij particulieren de hun door het Unierecht toegekende rechten geldend kunnen maken. De rechterlijke instanties die uitspraak doen in laatste aanleg zijn ermee belast op nationaal niveau de eenvormige uitlegging van de rechtsvoorschriften te verzekeren (zie in die zin arresten van 30 september 2003, *Köbler*, C-224/01, EU:C:2003:513, punt 34, en 13 juni 2006, *Traghetti del Mediterraneo*, C-173/03, EU:C:2006:391, punt 31).”